

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת יִתְרוֹ

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְיַרַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירַי הַזֹּהַר, סְפִירַי מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסִפּוֹר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִירַי מְדַהֵים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכֶּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשַׁרְי תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור

ק"ר ועמוד מקצועי

0527615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק.....
- ז. הסכמות ומכתבים (המשך).....
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
- יא. שבת בו תשוב.....
- טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
- כא. השבת בישראל כהלכתה.....
- כג. ספני הזהר.....
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
- כז. בעיר קראקא.....
- כט. מזכה הרבים כהלכתה.....
- לא. אגרות הזהר.....

סיפור נורא מספר שער הגלגולים

מעשה בשור שהיה מזומן לשחוק

מעשה היה בקשטליי"א שהיה מזומן שור לשחוק כמו שהן רגילין להכות בו ולענותו, באותו היום בלילה ההוא בא לאדם אחד יהודי בחלום וראה אביו ואמר לו דע בני שבעונותי הרבים גלגלו אותי אחרי מותי בשור והוא השור המזומן למחר לעינוי וליסורין קשים ובשחוק העם הנזכר לכן בני פדני והצילני שאני אברח דרך מקום פלוני טרם יהרגוני וטרם יטרפוני, אתה תפדני ולא תחוס על ממונך ותשחט השור ההוא ויצא כשר ותאכילני לעניים בעלי תורה, כך הודיענו מן השמים והרשוני להגיד לך ובזה תחזור נפשי במעלה מגלגול בהמה לגלגול אדם ואזכה לעבוד את השם בעזרת הא-ל, ומעשים כאלה רבים אירעו בישראל שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך, לכן כל איש חרד, יהיה ירא ורך הלבב בעוד הרשות בידו וידע את אלקיו יכפר עונותיו וישוב חרון אפו ממנו ובצאת נשמתו ממנו ינוח וישקוט ויסתופף בצלו בגן עדן כי חנון ורחום הוא ומרבה להטיב ומקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד.

ובספר שער המצוות פרשת בראשית מביא גם כן שם גלגול בעז אחד וזה לשונו ועניין המשמש מטתו לאור הנר אמרו חכמינו זכרונום לברכה שבניו נכפים אינו בדיוק בזיווג האחד אשר ממנו נוצר טיפת הולד ההוא אלא אף גם אם שמש מיטתו לאור הנר בתוך ימי העיבור גם בזה הויין בנים נכפים וצריך לזהרה, גם אינו מספיק בנתינות מחיצות סדינים של בגד פשתן סביב המטה אלא צריך שלא יהיה אור הנר מאיר בתוך המטה כלל ועיקר ומי שלא יעשה כך ודאי יהיו בניו נכפים בקטנותם ואם לא יהיו נכפים בקטנותם ודאי שבזקנותם יבאו לידי כפייה אם יאריכו ימים ויגיעו עד הזקנה ורוב הילדים שמתים בקטנותם מחולי הכפייה הוא לסיבה הנזכרים לעיל ואמר לי מורי זכרונו לברכה לחיי העולם הבא כי ראה בהקיץ לחכם גדול קדמון מימים הראשונים שהיה מגולגל בבהמה אחת ואותה הבהמה היתה עז אחד על עון הנזכר לפי שגרם כפייה ומיתה לבניו.

המשך בעמוד י

אור הזהר המחלק

מהדורה עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אם עסק בחכמה זו, לאחר יציאת נשמתו מגופו פוטרין אותו מכל דינים ואם עסק בחכמה זו, לאחר יציאת נשמתו מגופו פוטרין אותו מכל דינים, כמו שאמרו בזהר (פרשת חיי שרה): מאן דאשתדל באורייתא חירו אית ליה מכלא בעלמא דין משעבודא דשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, חירו בעלמא דאת יבגין דלא יתבעון מניה דינא בההוא עלמא כלל. עד כאן לשונו.

העוסק בחכמת הקבלה לדעת רזי התורה וטעמי המצוות על פי סוד, נקרא בן להקדוש ברוך הוא, וקודשא בריך הוא מתפאר בו ברקיע והעוסק בחכמת הקבלה לדעת רזי התורה וטעמי המצוות על פי סוד, נקרא בן להקדוש ברוך הוא, וקודשא בריך הוא מתפאר בו ברקיע, כמו שאמרו (בתקוני זהר וברעיא מהימנא): אם כבנים אם פעבדים, מאן דאוליף רזין דאורייתא, איקרי בן למלכא ולמטרוניתא, ועייל בלא בר, ואית ליה רשות והורמנא לחפש בגנזי דמלכא לאשתעשעא ולקשט, וקודשא בריך הוא אשתבח ליה בפמליא דיליה, עד כאן לשונו. (ספר הברית חלק ב' מאמר יב פרק ה')

מי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בבזיון - ואפלו אם יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם, השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום - ואינון דידעי ומסתכלין ברזין עילאין, אסתלקו מניה כל דינין דעלמא, ופתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמוד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: זכאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. אם לא תדעי לה היפה בנשים, צאי לה אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לה, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

זהר השבת

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז:): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ספרים אחרים: בה), הכי יהבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא.

יש לנו לרדף בכל לב ובכל נפש אחר חכמת הקבלה שהוא דרך האמת על אחת כמה וכמה שיש לנו לרדף בכל לב ובכל נפש ובכל מאד אחר חכמת האמונה הוא חכמת דרך הקבלה שהוא דרך האמת.

(הבעל שם טוב, מאירות עינים פרשת ראה)

היצר הקשה הרע, לוחם ומפתה אותה, עד שתמות בלי חכמה ובלי דעת וידיעת השם, ואתה מתלכלך בחומר ובלבנים, עד שלא יתנו לך חלק לעולם הבא

אני נשבע לך בני, שכל המניעות האלו (עניות המחיב רדיפות המזון והלבוש ותקון הבית שהם ענינים הכרחיים וכו'), הם נמשכות אחר היצר הקשה הרע, הלוחם והמפתה אותה, עד שתמות בלי חכמה ובלי דעת וידיעת השם, ואתה מתלכלך בחומר ובלבנים, עד שלא יתנו לך חלק לעולם הבא.

אם תחסר החכמה אמתית תמות הנפש מיתה משונה הכרת תפירת הנפש ההיא עונה בה

אך אם יש אלקים אתה ראוי לך שתחשב פי החכמה הוא מזון הנפש, ואם תחסר החכמה היא חכמה אמתית, תמות הנפש מיתה משונה, הכרת תפירת הנפש ההיא עונה בה. ואם לא תחסר החכמה האמתית ממך, אז תחיה, פי עליה נאמר פי הוא חיה וארץ ימיה.

דע, כי המניעות ההוא, מצד היצר הרע הממית החיים, והאלקים יביאהו במשפט על שלא בחר בחיים, ובצירה זה בלבד, לא ימנעה מונעים כלל מלבקש חכמה, שאתה יודע המונעים הנזכרים, אלו בקשו למנע ממך מזון גופה לא היית סובל אלא היית צועק להקדוש ברוך הוא ולבריות לפרנסה וגם היית בורח מהעיר לעיר ואולי היה לך באפשר לפרח באויר היית פורח, וכל זה כדי לבקש מזונה מכל צד ופנה, וכל זה לקיום הגוף הנמשך אחר היצר, כל שכן וקל וחומר לקיים הנפש, ואולי יעזרה השם יתברך בזה הציור השכלי לקבלו ולהאמינו ולהמשיך אחריו בכל יכלתה, דע לך שלא ימנעה שום מונע הן עני הן גלות.

(ספר הפליאה דף ג' עמוד ג')

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

הרב אברהם מאיר איזראעל אבד"ק הוניאד

ב"ה ג' לס' לעשות את החקים האלה ואת המשפטים תשל"ה לפ"ק ברוקלין תצ"ו.
החווה"ש וכט"ס לכ' ידידי הרה"ג המופלג בהפלגת נבונים, קנקן חדש מלא ישן,
ספרא וסיפא וכו' מוה"ר שלו' יהודא גראסס שליט"א.

אחדשה"ט וש"ת, אתמול החזרתי למעכ"ת נ"י במעטף מיוחד את הגליונות קו' "גדולי
יהודה" על הל' ציצית ו"מזוזות שלו" על הל' מזוזה ו"קדושת בנות ישראל" על ה' יחוד
ו"שמחת שלו" על עניני חתונות ו"דבר משה" הלכות נחוצות ו"חינוך ישראל סבא"
על עניני חינוך הבנים והבנות ואת קונטרסו הנפלא "זבחו זבחי צדק" על הל' שחיטה
ובדיקה, ולמרות עתותי המצומצמות, אהבתי לאמרי יושר ודברי אמת דחקה את זמן
מנוחתי, נדדתי שנת מעיני ומעפעפי תנומה, ועברתי כמעט על כל דבריו בקונטרסיו
הנ"ל, ומצאתי בהם דברי חפץ, דברים בעתם ובמקומם, לעורר את לב אחב"י החרדים
לדבר ה', על פרצות הזמן, שנפרצו פה בפרוץ המרובה על העומד, ובעוה"ר אין איש
שם על לב, ומה טוב ומה נעים שמעכ"ת ידידי נ"י לקח עליו את המעמסה להתריע
בתוך המחנה על הפרצות הגדולות שפרצו בבית ישראל, בכל שטחי החיים הדתיים, ע"י
איזה בעלי כיסין שרק אל הבצע עיניהם, ועושין מעשה זמרי ומבקשים שכר כפנחס,
ועינינו הרואות את גודל ההפקרות השוררת בינינו בכל הענינים, כמו עבודת הקודש
סת"מ, בכשרות תפילין ומזוזות. שנודע בשער בת רבים שרובם פסולים ר"ל, וכן במצות
ציצית נתרבו המכשולים, וכמו שזכיתי לשמוע כ"פ מפ"ק קדוש ישראל מרן הגאון"ק
מסאטמאר שליט"א, שיש ליזהר מאד בענינים אלו, שלא יצאו כל ימיו שלא הניח תפלין
מעולם, ולא קיים מצות ציצית השקולה ככל המצות שבתורה מימיו, ועוד זאת בעניני
השחיטה במדינתנו זו רחבה כארץ מדה, ומשובשת בגסו"ת, כל אחד רודף אחר בצעו
להרבות בשר שחווטה בהוצאות מעוטות, להגדיל הרווחים, ועי"ז רבו המכשולים בזה גם
אצל שלומי אמוני אחב"י החרדים הי"ו, וה' ירחם.

וראיתי שהאריך בענין השחיטה ובדיקה שתהי' במעמד ב' שובי"ם וכמ"ש בזה
בתבו"ש טובים השנים מן האחד, וכבר ראיתי שתקנו תקנה זו בדורות שלפנינו (עיי' ס'
מזבח אדמה דף ק"א מדפי הספר, וכן בתשו' מראה יחזקאל (גלינא סי' מ"ד, ועוד). והענין
הוא, דבהמה בחי' בחזקת איסור עומדת, ולשי' הרא"ש בכלליו בפ' הנזקין דבאיתחזק
איסורא אין עד אחד מתירו, וכ"ה שי' הרשב"א בתשו' סי' תתל"ז, וכבר האריך בזה ק"ז
בעל דרך יבחר בקו' יד אמונה שלו בסו"ס שו"ת דרך יבחר, והגאון בעל פרמ"ג אשר כל
בית ההוראה נשען עליו בפתיחתו להל' שחיטה (ד"ה שורש החמישי) כ' דאף באדם כשר

ומוחזק, אינו נאמן להפך החזקה, וע"ע בזה בתשו' שו"מ תליתאי ח"א סי' קס"ד, ופשוט שכל המשנה בזה ידו על התחתונה.

והנה ידידי הרב נ"י יצא ללחום נגד מכשולות אלו מבלי חת מפני איש, במסירת נפשו ממש, ויצא ללקט ציצים ופרחים מספרי רבותינו הראשונים והאחרונים, וכל יקר ראתה עינו לברר וללכך ענינים אלו על בוריין, לעורר את לב אחב"י שיהיו נזהרים בהם, ולבלתי תת המשחית לבא אל בתיהם להשחית ר"ל.

ובפרט בעניני שחיטה וכשרות, שכבר יצאו לו מוניטין בעולם בספרו הבהיר "נפש ישעי" על מאכלות אסורות שהופיע לפני איזה שנים, ונתקבל בעולם התורה בחן ובחסד, ולא נשא פני איש באבירות לב, בלתי לה' לבדו, וכמ"ש רבינו הרז"ה ז"ל בהקדמתו לס' המאור עה"פ ובבא משה לפני ה' לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו (שמות ל"ד ל"ד) שהסיר מסוה הבושת והענוה לבחון האמת עיי"ש, ועד"ז אמרתי בס"ד לפרש הא דאי' במס' אדר"ן פרק מ' הרואה ר' יוחנן בן גורי בחלום יצפה ליראת שמים, ונלאו הספר' ז"ל למצא פשר דבר דמ"ש ריב"נ משאר גדולי המשנה בענין יראת שמים, וי"ל דהנה מצינו דר' יוחנן ב"נ היה מחמיר גדול בעניני נו"ט, ובענין זה לא הכיר פנים לאיש, וכדאי' בתוספתא (פ"ד דמס' בכורות) בהאי עובדא דפרתו של בית מנחם שהכשירה ר' עקיבא, ואמר להם ר' יוחנן בן גורי, האכילכם רע"ק נבילה, והגע בעצמך שהטיח מילים חריפים אלו, בוטים כמדקרות חרב, נגד רע"ק רבם של כ"ד אלף תלמידים, ומגדולי חכמי המשנה, שקבעו הלכה כמותו, הלכה כרע"ק מחברו (ולדעת כמה פוסקים, אף מחבריו, עיי' טו"ז אר"ח סי' קס"ז סק"ד, ועוד) וגבי ד' נכנסו לפרדס, העידו עליו שרע"ק נכנס בשלום ויצא בשלום (חגיגה י"ד ע"ב) ואי' בשם האריז"ל שרע"ק השיג שער הנו"ן משערי בינה, ועל שר' יוחנן ב"נ הי' ס"ל שפרה זו שהכשירה רע"ק אסורה היא, לא נשא לו פנים, והרהיב עוז בנפשו להכריז עליו האכילכם רע"ק נבילה, ולא שם על לב התנגדותם של המעוררים, שיעוררו עליו ע"ז גדולי דורו ותלמידיהם ובוז יבוזו לו ע"ז, אבירת לבו זה לשם שמים מורה על גודל מדת יראת שמים שבו, שבקנאתו למדת האמת לא נשא פני איש, ואף פני גדול דורו וכנ"ל, וע"כ מי שראה פניו בחלום יצפה ליראת שמים, שהיתה מדתו של ר' יוחנן בן גורי, והבן.

וע"כ ידי תיכון עמו שיפצו מעיינותיו חוצה, ומובטחני סופרים אלו ימצאו חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם, לקרב לבות בני ישראל לאביהם שבשמים, לגדור גדד, ולבנות חיל וחומה בעד פרצות בני עמינו, להעמיד הדת על תלה, בדרך אבותינו ורבותינו ז"ל, מאורי דור ודור, ולהיות ממזכי הרבים מתוך נחת והרחבה גדולה, עד שנזכה כולנו יחד לראות בישועה האמיתית בביאת גו"צ בב"א.

כעתירת ידידו הדוש"ת מלונ"ח

הק' אברהם מאיר איזראעל אבד"ק הוניאד

נ. ב. הערותי על ספרו היקר אשלח לו אי"ה בקרב הימים, כי לע"ע אין בידי לסדר אותם מפאת הפנאי, ועם מעכ"ת ידידי נ"י הסליחה.

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מחלק לכל שבתות השנה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח וי"ד

סדר הלימוד לשבת פרשת יתרו

סדר הלימוד לשבת פ' יתרו

המשך סימן רפב – קריאת התורה והמפטיר בשבת ד. נוהגים לקרות שבעה ולגמור עמהם הפרשה ואומר קדיש וחוזר וקורא עם המפטיר מה שקרא השביעי. הגה: וכן נוהגים ביום טוב שאין מפטיר ממנין הקרואים אבל בחול שאסור להוסיף על מנין הקרואים השלישי הוא מפטיר וביום שמוציאין ב' ספרים או ג' המפטיר קורא באחרונה וקטן יכול לקרות בפרשת המוסיפין או בד' פרשיות שמוסיפין באדר וכן נוהגים (ר"ן ומרדכי פרק ב' דמגילה) אף על פי שיש חולקים ואומרים קדיש קודם שעולה המפטיר ואין חילוק בזה בין הוסיפו על מנין הקרואים או לא ובין מוציאין ספר תורה אחד או שנים (בית יוסף בשם הר"ר ישעיה והרא"ש ורבינו ירוחם):

ה. אם לא נמצא מי שיודע להפטיר אלא אחד מאותם שעלו לקרות בתורה וכבר אמר שליח ציבור קדיש אחר קריאת הפרשה זה שרוצה להפטיר צריך לחזור ולקרות ויברך על קריאתו תחלה וסוף. הגה: אבל אם לא אמר קדיש יפטיר מי שעלה לשביעי אם יודע ואם יש אחרים שיודעים להפטיר לא יפטיר מי שעלה כבר (אור זרוע):

ו. אם טעה שליח ציבור וסיים הפרשה עם הששי ואמר קדיש אין צריך לקרות עוד אחר אלא יקרא עם המפטיר מה שקרא עם הששי דקיימא לן מפטיר עולה למנין שבעה:

ז. קרא הפרשה בתפלת שחרית בשבת ודילג פסוק אחד חוזר וקורא הוא ושנים עמו ואפילו הפטיר והתפלל מוסף חוזר וקורא:

סימן רפג – למה אין מוציאין שני ספרי תורה בשבת, ובו סעיף אחד

א. מה שאין מוציאין בשבת ספר שני לקרות פרשת המוסיפים מפני שאין בה אלא שני פסוקים:

סימן רפד – דיני הפטורה וברכותיה,

ובו ז' סעיפים

א. מפטירין בבניא מענינה של פרשה ואין פוחתין

מכ"א פסוקים אלא אם כן סליק ענינא בבציר מהכי כגון עולותיכם ספו על זבחיכם. הגה: ודוקא בשבת בעינן כ"א פסוקים ג' פסוקים לכל אחד מן הקרואים אבל ביום טוב שקורין ה' סגי בט"ו פסוקים (מהר"ם פאדוא"ה) ולא נתקנה ההפטורה רק בצבור אחר שקראו בתורה (תשובת הרמב"ן סימן קצ"ט) אבל בלאו הכי אסור לקרות עם הברכות שלפניה ולאחריה אבל בלא ברכה שרי (בית יוסף):

ב. אם חל ראש חודש בשבת אין המפטיר מזכיר של ראש חודש כלל ויש אומרים שאף על פי שאינו מזכיר בחתימה של ראש חודש מזכירין אותו בתוך הברכה שאומר את יום המנוח הזה ואת יום ראש חודש הזה והמנהג כסכרא הראשונה:

ג. צריך לכוין לברכות הקוראים בתורה ולברכות המפטיר ויענה אחריהם אמן ויעלו לו להשלים מנין מאה ברכות שחיסר מנינם בשבת:

ד. קטן יכול להפטיר. הגה: ואם קראו למפטיר מי שאינו יודע לומר ההפטורה יכול אחר לאומרה אבל לכתחלה אסור לעשות כן:

ה. אם נשתתק המפטיר באמצע ההפטורה הבא לסיימה לא יתחיל ממקום שפסק הראשון אלא צריך לחזור להתחיל ממקום שהתחיל הראשון כמו בספר תורה. הגה: ושנים לא יאמרו ההפטורה בפעם אחת דתרי קלי לא משתמעו (ריב"ש סימן ל"ז):

ו. אין המפטיר מפטיר עד שיגמור הגולל לגלול הספר תורה:

ז. בשבת שהפרשיות מחוברות מפטירין בהפטורת פרשה שניה. הגה: ועיין לקמן סימן תכ"ח. ונהגו להזכיר אחר קריאת התורה נשמת המתים ולברך העוסקים בצרכי צבור כל מקום לפי מנהגו (שבולי הלקט והגהות מרדכי פרק קמא דשבת). ונוהגין לומר יקום פורקן ואין בזה משום איסור תחנה בשבת. וגם כן נוהגין לומר אב הרחמים ובכל יום שאין אומרים בו צדקתך וצדקתך אין אומרים אותו וכן כשיש תחנה או מילה ויש מקומות שאין אומרים אותו כשמברכין החדש מלבד בימי הספירה והולכים

בכל זה אחר המנהג:

סימן רפה - לקרוא הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, ובו ז' סעיפים

א. אף על פי שאדם שומע כל התורה כולה כל שבת בצבור חייב לקרות לעצמו בכל שבוע פרשת אותו השבוע שנים מקרא ואחד תרגום אפילו עטרות ודיבן:

ב. אם למד הפרשה בפירוש רש"י חשוב כמו תרגום וירא שמים יקרא תרגום וגם פירוש רש"י:

ג. מיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור:

ד. מצוה מן המובחר שישלים אותה קודם שיאכל בשבת ואם לא השלים קודם אכילה ישלים אחר אכילה עד המנחה ויש אומרים עד רביעי בשבת ויש אומרים עד שמיני עצרת (דהיינו בשמחת תורה שאז משלימים הצבור):

ה. יכול לקרות הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום בשעת קריאת התורה (ועיין לעיל סימן קמ"ו):

ו. מלמדי תינקות אין צריכים לחזור ולקרות הפרשה בשבת:

ז. אין צריך לקרות פרשת יום טוב. הגה: וכן אין צריך לקרות ההפטורות (מורדכי הלכות קטנות) ומכל מקום נהגו לקרות ההפטורה ובשבת של חתונה יקרא ההפטורה של שבת ולא שוש אשיש (פסקי מהרא"י סימן ק"א):

סימן רפו - דיני תפלת מוסף בשבת, ובו ה' סעיפים

א. זמן תפלת מוסף מיד אחר תפלת השחר ואין לאחרה יותר מעד סוף ז' שעות ואם התפלל אותה אחר שבע שעות נקרא פושע ואף על פי כן יצא ידי חובתו מפני שזמנה כל היום ואם שכח ולא התפלל עד שעבר כל זמנה אין לה תשלומין ויש בה נשיאת כפים. הגה: ואם התפלל אותה קודם תפלת שחרית יצא (אוהל מועד בשם הרשב"א ור"י פרק תפלת השחר):

המשך מעמוד ד

ובספר ליקוטי תורה מהאר"י זכרונו לברכה לחיי העולם הבא מביא שם גם כן עניין זה בפרשת ראה, וזה לשונו פעם אחת ביום ה' היינו יושבין לפני מזרינו זכרונו לברכה לחיי העולם הבא ובא עז אחד ושם ב' ידיו על השולחן והיה מזרינו זכרונו לברכה לחיי העולם הבא מדבר עמו בלשונו ואחר כך ציוה לי שאלך ואקנהו ונשחוט אותו לשבת וציוה להר"ר משה סופינו שישחוט אותו בכזונה זו (נדפס שם הכזונה עיין שם) ושאלתי למזרינו זכרונו לברכה לחיי העולם הבא על מה נענשה נפש זה שנתגלגלה בעז, ואמר לי על עון תשמיש המטה לאור הנר, השם יצילנו אמן.

ובתיקונים, (תקונא שתין ותשע דף קי"ב) על עון קין איתא התם ענין הגלגול וזה לשונו בההוא זמנא דחמא דחובה דא באתר עילאה הוה תליא הרהר בתיובתא ואמר גדול עוני מנשוא הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ וגומר הכא אתרמיז גלגולא דרשיעיא דאתמר בהון ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וגומר ודא איהו הן גרשת אותי היום, דא גלגולא קדמאה, והייתי נע דא גלגולא תניינא, ונד דא גלגולא תליתאה דא איהו רזא על שלשה פשעי ישראל אם תב בתיובתא בתלת גלגולין שפיר ואם לא כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו לא אהדר ליה בגופא אחרא אלא יד ליד לא ינקה רע, ויש לכל ירא השם ליתן לב לקיים כל המצות ולהשתדל כל מצות שאפשר לקיימן שכשם שאדם חוזר בגלגול כשהרשיע

המשך בעמוד יד

שֵׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קְבָלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

מה שגילה הבעל שם טוב זכר צדיק לברכה בחלום

ובספר זכרון טוב (דף כ"ב עמוד ג) הביא שהרב הקדוש רבי יצחק מנעשכ"ז זצ"ל סיפר, שלאחר פטירת הבעל שם טוב זצוקלה"ה נתאספו הכנופיה תלמידיו הקדושים על ענייני התורה ששמעו מפה קדשו כל אחד ואחד לפי הבנתו. ונראה להם הבעל שם טוב זצוקלה"ה בחלום ואמר להם, למה אתם נותנים לב לדברי תורתך ואין אתם נותנים לב ליראת שמים שהיה לי, עכ"ל.

ובספר רשפי אש (אות ק"א) מביא ממרן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שאמר, תמה אני עליך הגוף הנגוף, איך לא התפוררת מאימת בוראך, עכ"ל.

יראת העונש או יראה פנימית

ופעם אחת דיברו חסידי הרה"ק מרופשיץ ביניהם שאין לעבוד ה' מיראת העונש רק מיראה פנימית, ואמר להם הרה"ק הנ"ל, תדעו בניי, אם היה משיג האדם יראת העונש, והיה מעמיק בזה ומבחין ומתבונן מה נעשה עם האדם בצאתו מן העולם, והיה רואה לפני עיניו עונשי גיהנם וכל שכן שאר העונשים חס ושלום, אז היה ירא ומתפחד ומתבהל ליקח כף מאכל לפיו כל ימי חייו ממש, רק עד כמה האדם עוד רחוק מזה המדריגה.

לומר בכל יום פסוקים המעוררים ליראת שמים

והנה איתא בספרים שטוב לכל אדם לומר בכל יום פסוקי יראה כדי שעל ידי יתעורר ליראת שמים, על כן העתקנו כמה פסוקים שיוכל לאומרם בכל יום ויום.

1. כי אמרתי רק אין יראת אלוקים במקום הזה והרגנו על דבר אשתי (בראשית כ', יא).
2. את אלוקים אני ירא (בראשית מב, לד).
3. ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוקיך (דברים י', יב, קב הישר פ' צ').
4. ליראה את ה' אלוקינו כל הימים לחיותינו כהיום הזה (דברים ו' כד).
5. את ה' אלוקיך תירה אותו תעבוד וכו' תדבק (דברים י' כ).
6. מי יתן והיה לבכם זה ליראה אותי כל הימים (דברים ה' כו).
7. יראת ה' היא אוצרו (ישעי' לג, ו, ברכות לג).
8. ראשית חכמה יראת ה' (תהלים קיא, י).
9. סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי (קוט, קב).
9. סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם (קהלת יב, יג).
10. יראת ה' מקור חיים לסור ממוקשי מות (משלי יד, כז).
11. אמר רבא בשעה שמכניסין האדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה, קבעת עיתים לתורה, עסקת בפרי' ורבי', ..צפית לישועה.. אפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא, (שבת לא:).

אי אפשר ליכנס ליראה הפנימית בלתי יראת העונש מקודם

אמרו רז"ל (זהר ויקהל דף רס"ז ע"א, ועיין עוד במסילת ישרים בהקדמתו), וכן מובא בספרים הקדושים, שאי אפשר ליכנס ליראה הפנימית בלתי יראת העונש מקודם. וכל שכן שפלי דשפלי כוותינו, אשר היצר רודף אותנו בכל מיני רדיפות, ומעקם עלינו דרכי ה' יתברך בכל מיני תאוות, יום ולילה לא ישבותו. ומי יתן ונרויח בזה לכל הפחות להיות יראת הבורא ופחדו עלינו על העונשים הגדולים והעצומים אשר לנפש החוטא, כי לא בחנם טרח רבינו שמעון בר יוחאי (זהר הקדוש פר' בראשית ופר' פקודי) לצייר כל הגיהנם וכל היכלות וכל הדינים שבו, וכן במדרשים, ובספר ראשית חכמה (ישער היראה פרק י"ג), ויתר ספרי רבותינו ז"ל, רק שנדע ונבוש ונכלם ונפחד מה' יתברך ומדיניו.

ואחר כך, כשכבר הישגנו יראת הבורא לבלי לעבור במזיד על עבודתו יתברך, ועל ידי זה נוכל להתרחק מלהכניס עצמנו לתאוות עולם הזה השפל והבליו, אחר כך נוכל לבקש מהבורא יתברך להשיג יראה האמיתית. וכך לפעמים בעתות רצון, הגם שעדיין הוא מלא מתאוות רק מתרפק בעבודת ה' זמן וזמנים, ברחמי ה' על נפש מישראל עושה עמו הקדוש ברוך הוא חסד בבחינת (שיר השירים ב, ד) ודגלו עלי אהבה, דהיינו שמדלגין להקדוש ברוך הוא, ועולה לרצון לפני ה'.

מעשה נורא מגודל פחדו של הרש"ש מיראת העונש, ועד כמה מסר נפשו להנצל מזה

ובספר אמרי ש"י הביא סיפור ידוע מהגאון הרש"ש זצ"ל, שהיה למדן גדול ועסקן ציבורי. גם היה מנהל של גמילות חסדים והיה מדקדק ומקפיד בחשבון שתהיה נקי מגזל ומאבק גזל, והיה מדקדק עם המלוה ולוה שיהיה סדר בחשבונם ולא לגרום שום נזק. קרה פעם ביהודי אחד מפשוטי העם לוח אצלו מאה רובל על ארבעה חדשים, וכשהגיע זמן הפרעון בא האיש הזה לביתו של הרב לשלם את חובו ולא מצאו בבית, והלך לבית הכנסת ומצאו יושב ועוסק בסוגיא קשה.

ניגש האיש ושם הכסף על הספק שלומד בו, ואמר לו זה תשלום חובי, והרב היה שקוע כולו בסוגיא, נענע בראשו לאיש ואמר לו, טוב. אבל כשהלך האיש מלפני הרב שכח הכל ונשאר הכסף תוך דף הגמרא. כשהלך לביתו הניח הגמרא בארון כרגיל ומעיין ברשימת הלויים מי מהם שהגיע הזמן לשלם כדי להזכירו, וראה שהאיש הזה עבר זמן פרעון חובו. שלח להודיעו שיבוא לשלם, האיש מיהר ובא ואמר לו היום שילמתי לו בבית המדרש, אבל הרב, ששכח לגמרי מזה, אמר לו, רמאי, תתחרט על מעשיך.

בינתיים נתפרסם בכל העיר ווילנא כי זה האיש העיז לפני הרש"ש ואמר ששילם חובו. כמובן שכל העיר מאמינים להרב ולשני חשדוהו לגנב ורמאי ופטרוהו מעבודתו. לאיש הזה היה לו בן צנוע. כששמע בזיונו של אביו וגם פטרוהו מעבודתו, מרוב הבושה ברח מווילנא לאיזה כפר. ובמשך הזמן נזדמן לכבוד הרב לעיין באותו הגמרא ומצא שם את

הכסף, נזכר למפרע ונזדעזע עד מאוד, ומיהר להזמין את האיש לביתו, וכשבא האיש קם הרב בכל קומתו ואמר לו, במה אפייסך בעד כל הצער והבושה שגרמתי לך, קודם כל אני מבקש סליחה באותו בית הכנסת שמסרת לי הכסף ואני אזמין אותן האנשים אשר היו שם ואני אבקש סליחתך בפרהסיא לפניהם, ושם אספר הדבר כמו שהוא.

ענה לו האיש, יסלח לי כבוד הרב, זה לא מספיק, מה יאמרו כל העולם? מאחר שכבודו חסיד ועניו נכמרו רחמיו עלי מהבושה והיסורים שקבלתי ולכן פייסתני ברבים, אבל בלבם ישאר רושם כי אני רמאי וגנב - ובינתיים בני ברח ממני מרוב הבושה ועזב אותי לבד, ומה מועיל הסליחה?

הרב הגאון שקע בהרהורים והבין היטב שהוא צודק. אמר לו, שלח נא לקרוא את בנך, אני אקח אותו לחתן עבור בתי וזה יטהר אותך לגמרי מכל חשד.

כששמע האיש דבר כזה, נתמלא שמחה כל גופו, נשק ידיו של הגאון ושלח אחרי בנו. כעבור שבוע ימים גמרו את האירוסין וכבוד הרב פירסם בוויילנא את המאורע, והזווג יצא לפועל.

המשך מעמוד י

והתעיב עלילה כך אפילו צדיק גמור חוזר בגלגול על כל מצוה שהיה אפשר לו לקיים ולא קיימה כמבואר בדברי רשב"י זכרונו לברכה בכמה דוכתי וכן מפורש בדברי המקובלים ופיטוגר"ש הסכים בזה, וכבר כתבתי בהקדמת הספר שכל מצוה צריך אדם לקיים בתיקונים וקישוטים כדי שתתקבל ברצון לפניו יתברך. עד כאן לשון ספר חרדים.

רוצה להיות מליונר בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת

שווה 100 מיליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה, גדולי ישראל והזוהר, תיקוני הזוהר היומי, ועוד, חינם!

פקס: 02-995-1300

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

תפלות השבת

ששלוש תפלות הן בשבת, ורביעית תפלת מוסף, תפלת ערבית אתה קדשת, וזו שכינה תחתונה שהיא מצד השמאל, ששם הלויים, שנאמר בהם וקדשת את הלויים. תפלת שחרית, ישמח משה במתנת חלקו, וזה נשמת כל חי, שהיא האם העליונה, עליה נאמר אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, שעליה נאמר וישכב במקום ההוא, במקום שיש כ"ב אותיות של התורה, שוכבת שם. אשרי הוא הפה שהתורה של אותה שעה שוכבת שם.

שמחת האמונה

התפלה השלישית, אתה אחד ושמך אחד, זה יהו"ה העמוד האמצעי שאוחז בשניהם, והן נשמה יתרה ורוח יתרה ונפש יתרה. נפש יתרה בערב שבת - אתה קדשת. נשמה יתרה - נשמת כל חי, שנאמר בה

תפלות השבת

דתלת צלותין אינן בשבת, ורביעאה צלותא דמוסף, צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה, דאיהו מסטרא דשמאלא, דתמן ליואי, דאתמר בהון וקדשת את הלויים, צלותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו, ודא נשמת כל חי, דאיהו אימא עלאה, עלה אתמר (תהלים סח יד) אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, דעלה אתמר (בראשית כח יא) וישכב במקום ההוא, באתר דיש כ"ב אתוון דאורייתא שכיבת תמן, זבאה איהו פומא, דאורייתא דהיא שעתא שכיבת תמן.

שמחת האמונה

צלותא תליתאה אתה אחד ושמך אחד, דא יהו"ה עמודא דאמצעיתא דאחיד בתרנויהו, ואינן נשמה יתרה ורוח יתרה ונפש יתרה, נפש יתרה בערב שבת, אתה קדשת, נשמה יתרה נשמת כל חי,

יְשַׁמַּח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ. רוּחַ יִתְּרָה - אֶתְּהָ אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפֹתַיךָ אֶת פִּי בְּשֶׁלֶשׁ תַּפְלוֹת צְלוֹתַי, לְקַבֵּל לֹוֹן בְּשַׁבָּת, תַּפְּלוֹת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכוּלֵל אֶת כָּל הַתַּפְּלוֹת, וְבוֹ אוֹמְרִים בְּתַפְּלוֹת מוֹסֵף כֶּתֶר יִתְּנוּ לָךְ יי' אֱלֹהֵינוּ וְכֶתֶר אִיהוּ כֶּתֶר עֲלוֹן, יי' אֱלֹהֵינוּ אֲבָא וְאִמָּא, קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אֲבָהוֹן, יי' צְבָאוֹת בְּרִית מִיֵּלָה וְתַרְיִן יְרַבִּי קְשׁוּט, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא.

יְשַׁמַּח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ, רוּחַ יִתְּרָה אֶתְּהָ אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאֶפְתַּח פּוּמוֹי בְּתַלְתַּת צְלוֹתַי, לְקַבֵּל לֹוֹן בְּשַׁבָּת, תַּפְּלוֹת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכָלִּיל בְּלָהוּ צְלוֹתַי, וּבִיּה אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כֶּתֶר יִתְּנוּ לָךְ יי' אֱלֹהֵינוּ וְכֶתֶר אִיהוּ כֶּתֶר עֲלוֹן, יי' אֱלֹהֵינוּ אֲבָא וְאִמָּא, קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ תְּלַת אֲבָהוֹן, יי' צְבָאוֹת בְּרִית מִיֵּלָה וְתַרְיִן יְרַבִּי קְשׁוּט, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נִשְׁמָה שֶׁל שְׁמִיחָה בְּשַׁבָּת. וְצְרִיךְ הָאָדָם לְשַׁמוּח בְּשֶׁלֶשׁ סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת, שְׁהָרִי כָּל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצְרִיךְ הָאָדָם לְעֲרוּךְ הַשּׁוּלְחָן, וְלֵאכּוֹל שֶׁלֶשׁ סְעוּדוֹת שֶׁל הָאֲמוּנָה, וְלִשְׁמוּח בְּהֶם.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת

וְעַל דָּא אֲתוּסֵף נִשְׁמָתָא דְּחַדוּ בְּשַׁבָּתָא. וּבְעֵי בַר נִשׁ לְמַחְדְּרֵי בְּתַלְתַּת סְעוּדָתֵי דְּשַׁבָּתָא, דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא, וְכָל בְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיּה אֲשַׁתְּכַח, וּבְעֵי בַר נִשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלְמִיכָל תְּלַת סְעוּדָתֵי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלְמַחְדְּרֵי בְּהוּ.

חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַעִיר עָלַי לְכָל אֵלוּ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמַי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלוּ הַשְּׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזִכּוֹתֶם לֹא הוּצַרְכְּתִי לְתַעֲנִית בְּשַׁבָּת, וְאֶפְלוּ בְּיָמִים אַחֲרִים לֹא הוּצַרְכְּתִי כָּל שְׁכָן בְּשַׁבָּת. שְׁמִי שְׁזוּכָה בְּהֶם זוּכָה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה. סְעוּדָה אַחַת שֶׁל

חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלַי לְכָל אֵלִין דְּהָבָא, דְּהָא מִן יוֹמָאֵי לֹא בְּטִילְנָא אֵלִין תְּלַת סְעוּדָתֵי, וּבְגִינֵיהוֹן לֹא אֶצְטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשַׁבָּתָא. וְאֶפְלוּ בְּיוֹמֵי אַחֲרֵינִי לֹא אֶצְטְרִיכְנָא, כָּל שְׁכָן בְּשַׁבָּתָא. דְּמֵאֵן דְּזָכִי בְּהוּ, זָכִי לְמְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. חַד, סְעוּדָתָא

המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מפל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה כאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

שְׂכַר הַצְדָקָה

חמישי - פרשוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה יאריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ל) כי הוא חייך וארך ימיו. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימיו - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתחית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שְׁלַחַן שַׁבָּת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא

דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזבי בהו לאלין. האי רצון פד אתגליא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

שְׂכַר הַצְדָקָה

(חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין עניים. ורזא דמלה, בגין דצדקה יאריך יומוי, דלא יתקצרון. בגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהו אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך וארך ימיו. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימיו בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתחית המתים, דלכתר דייקום לא ימות. ובגוונא דעלמא דאתי יהא קנים, הכי עלמא דין יהא קנים.

שְׁלַחַן שַׁבָּת

(תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, בגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני

שֶׁלֶחַן, פְּתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָּא
 שְׂבִינְתָא, אִיהִי מִסְטְרָא דְצִפּוֹן דְּאִיהוּ
 גְבוּרָה, וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ מְאֹרֵי מִתְנִיתִין
 שֶׁלֶחַן בְּצִפּוֹן, וְגַר דְּלִיק לִימִינָא בְּנוּנָא
 דְּלְעִילָא, דְּאִתְמַר בֵּיהּ מְנוּרָה בְּדְרוּם,
 מִטָּה בְּאִמְצָעִיתָא מִסְטְרָא דְעִמּוּדָא
 דְּאִמְצָעִיתָא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אִי זְבִי, נְפָקָא הָאִי צְלוּתָא, וּמִתְנַלְגָּלָא
 הָאִי שְׂאֵלְתָא, וְנִפְקֵן עִמָּה תְּרִיסְר
 מְמַנּוּ, וְכָל חַד וְחַד תְּבַעִין מַעַם הַהוּא
 רוּחָא, קִיּוּמָא בְּהָאִי שְׂאֵלְתָא,
 וְאִתְקִיּוּמָא בְּהוּ.

זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא
 גבורה, ומשום זה תקנו בעלי
 המשנה שלחן בצפון, וגר דולק
 לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו
 מנורה בדרום, מטה באמצע מצד
 העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו,
 ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים
 עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד
 ואחד תובעים מעם אותה הרוח
 קיום בבקשה הזו, ומתקימת בהם.

**השגחה על שומרי ומענגי שבת
 כראוי**

תחת החיה הזו ארבעה שרפים
 לוהטים: שרפא"ל, ברקיא"ל,
 קרישיא"ל, קדומי"ה. וארבעה הללו
 שתחת החיה הזו עומדים לארבעת
 צדדי העולם. אלו הארבעה עומדים
 לארבעת צדדי העולם, והם ממנים
 להשגיח בכל אותם ששומרים את
 יום השבת ומענגים את השבת
 כראוי.

מהארבעה הללו, כשנוסעים,
 יוצאים שביבי אש, ומהשביבים
 הללו נעשים שבעים ושנים גלגלים
 לוהטים באש. מכאן נעשה נהר
 דינור. אלף אלפים ישמשו את אותו

**השגחה על שומרי ומענגי שבת
 כראוי**

תחות האי חיותא, ארבעה שרפין
 מלהטון, שרפא"ל, ברקיא"ל,
 קרישיא"ל קדומי"ה. ואלין ארבע
 תחות האי חיותא קיימין לארבע
 סטרי עלמא, אלין ארבע קיימי
 לארבע סטרי עלמא, ואינון ממנן
 לאשגחא בכל אינון דנטרי יומא
 דשבתא, ומענגי שבתא כדקא יאות.

מאלין ארבע כד נטלי, נפקן
 שביבין דאשא, ומאלין
 שביבין אתעבידו שבעין ותרון גלגליו,
 מלהטון באשא. מהקא אתעביד נהר
 דינור. אלף אלפין ישמשוניה לההוא

נְהָרָא. כָּל אֵינּוֹן דְּמַעַנְגֵי שַׁבְּתָא, אֱלִין אַרְבַּע מוֹמֵנן מוּשְׁתַּחֲוֵי בְּכָל אֵינּוֹן דְּמַעַנְגֵי שַׁבְּתָא, וְהָאֵי חִיּוּתָא קְיָיְמָא עֲלֵיהוּ, וְנָטְלִי בְּנִינָה תַּחְוָתָהּ.

הַנֶּהָר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעְנַגִּים שַׁבַּת, אַרְבַּעַת הַמּוֹמֵנִים הִלְלוּ מִשְׁגִּיחִים בְּכָל אוֹתָם שְׁמַעְנַגִּים אֶת הַשַּׁבַּת, וְהַחִיָּה הַזֹּאת עוֹמֶדֶת עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָה תַּחְתֶּיהָ.

נְהָר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, נְגִיד הַהוּא נְהָר דִּינּוּר, וְאוֹקִיד לְכַמְה רִוְחִין, וְלְכַמְה שְׁלִיטִין. וְכַד עָיִל שַׁבְּתָא, כְּרוּזָא נִפְקָא, וְשָׂבִיד הַהוּא נְהָר דִּינּוּר, וְזַעֲפִין וְזִיקִין וְשָׂבִיבִין אֲשַׁתְּכּוּ. וְהָאֵי חִיּוּתָא אֲזֵלָא וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעָה אֱלִין שְׂרָפִים דְּקָאֲמָרוּ. וְעָאֵל גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְּהִיבְלָא דָא, בְּהַהוּא אַתְר דְּאֲקָרִי עֲנָג.

נְהָר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹם יוֹם זוֹרֵם אוֹתוֹ נְהָר דִּינּוּר וְשׁוֹרֵף כַּמָּה רוּחוֹת וְכַמָּה שְׁלִיטִים. וְכַשְׁנִכְנַסְתָּ שַׁבַּת, יוֹצֵא כְרוּז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נְהָר דִּינּוּר, וְהַסְעָרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְׂבִּיבִים שׁוֹכְכִים. וְהַחִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים הִלְלוּ שְׁאֲמָרְנוּ, וְנִכְנַסְתָּ לְתוֹךְ אֲמַצְעַ הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא עֲנָג.

ספר מאורות מזמור מנקה

ספר מאורות מזמור מנקה

ובו ט"ו ספרים

קול המזמור

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות

מזמור לתורה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זהר השבת"

מוהר"ר יהושע לייב

וזגתו דליזת פיין שיחיו

בזכותם יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זוהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28.000 שנה תורה [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר" ו"ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליהם שיזכו להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ולזכות בנו הילד היקר הנחמד

קסם יוסף בן דליזת שיחיו

שיזכו אביו ואמו לגדלו ולחנכו לתורה ולחופה ולמעשים טובים

בבריאת השלימות עד מאה ועשרים שנה

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכו כל משפחתו וכל עם ישראל לשמור השבת

כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, אמן כן יהי רצון.

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קפא. יורדי גיהנם שיש להם מנוחה בשבת קבלנו דאין כלם שוין בדבר, מהם מאריכין במוצאי שבת הרבה ולא נדונין והוא כל זמן שהחסידיים ואנשי מעשה מאריכים בסעודה ג' ומוסיפין על הקדש עד זמן ההוא גם הם ינוחו וישבתו מדינה של גיהנם, אמנם זהו דוקא באותן רשעים שגם שהיו רשעים בפני עצמן אבל לא התנגדו לצדיקים, אבל אותן שדברו סרה על הצדיקים וחסידיים ובפרט בענין זה דהאריכות ותוספות שבת, הרשעים אוררים הללו המה נדונים בגיהנם תכף בצאת הכוכבים (נועם מגדים פרשת צו עה"כ לא תאפה).

קפב. מי שמחלל שבת ומוכר ומכסה המעות תחת המפה לא יצליח, וכן כתבו ספרים הקדושים כל מה שמרויח בשבת אינו מצליח, ומי שנזהר מלמכר בשבת השם יתברך יתן לו ברכה והצלחה במעשה ידיו של חל לשלם לו בעד רוח של שבת (עיין שם בשם ספר בית פרץ).

קפג. ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך, פי' הוא הבטחה שלא יאמר אדם ששבתיתת שבת יחסרהו ממלאכתו הראוי לו לזה אמר שנהפך הוא פי על ידי שבתיתת שבת יצליח במלאכתו ותהיה הברכה בו, וזה שנאמר "ועשית כל מלאכתך" יהיה בטוח שמלאכה שמונע מלעשותה בשבת יהיה מצליח בששת ימי המעשה (פנים יפות יתרו).

פרק ג

בגדי שבת

א. לא יהא מלבושך של שבת כחל (שבת קי"ג).

ב. אמר ר' יוחנן מניין לשנוי בגדים מן התורה שנאמר ופשט את בגדיו וגו' למדה ד"א בגדים שבשל בהן קדרה לרבו אל ימזג כוס לרבו (שם קי"ד).

ג. צריך אדם שיהיה לו שני עטיפין אחד לחל ואחד לשבת (ירושלמי פאה פ"ח ה"ז).

ד. רב הונא אמר צריך להחליף (מבגדי חל לשבת), ר"ח בשם ר' יוחנן צריך לערב (פי אם אין לו כלם של שבת צריך לערב על כל פנים אחד של שבת עם בגדי חל), אבין בר חסדאי

אָמַר צָרִיךְ לְשַׁלֵּשׁ (פי בדאין לו אפלו בגד אַחַד לְהַחֲלִיף דַּי שְׂתִיר חַגוּרוֹ וּמִשְׁשֵׁל בְּגָדָיו לְמַטָּה לֹא כִּכְחַל שְׁחוּגָר אוֹתָם לְמַעֲלָה לְהַקֵּל פְּעָמָיו) (מ"ר בראשית פי"א).

ה. רַבִּי חֲנִינָא מֵיעֵטָף וְקֵאֵי אַפְנֵיא דְמַעְלֵי שְׁבֻתָא (בבבגדים נאים), אָמַר בּוֹאוּ וְנִצְא לְקִרְאֵת שְׁבֻת הַמַּלְפָּה (שבת קי"ט).

ו. ר' ינאי לבוש מאני מעלי שבת ואמר בואי פלה בואי פלה (שם).

ז. אָמְרוּ חַז"ל שְׁמוֹנָה עָשָׂר מְלָבוּשִׁים חַיֵּב אָדָם לְלַבֵּשׁ בְּשֻׁבָת (מדרש עשה"ד).

ח. אָמַר בְּלָעַם לְבָלֵק הָאֵיךְ אֶקְלָלִם הֲלֹא הֵם לּוֹבְשֵׁים בְּגָדֵי שְׁבֻת וַיּוֹם טוֹב (מדרש הובא בס אז"א, ובספר תענוג שבת).

ט. צָרִיךְ הָאָדָם לְהִזְהָר כְּשֵׁיִשׁ לוֹ בְּגָד שֶׁל שְׁבֻת וַיּוֹם טוֹב שְׁלֹא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם גָּזֵל אוֹ גְּנֻבָה, וּכְשֵׁיִהְיֶה בּוֹ אֵיזָה גָּזֵל אוֹ גְּנֻבָה נִקְרָא "נִגְע" וְאוֹתוֹ הַבְּגָד נִקְרָא בְּגָד בּוֹגְדִים, וְלָכֵן אָמְרוּ חַז"ל עֵתִידִין צְדִיקִים לְעַמּוּד בְּתַחֲתֵי הַמַּתִּים, בְּלָבוּשֵׁיהוֹן, דְּהֵינּוּ בְּמְלָבוּשֵׁיהוֹן הַפְּשָׁרִים הַנַּעֲשִׂים בְּמָמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ הַסּוּד שְׁאָמְרוּ חַז"ל כְּשֶׁצְדִיקִים נִפְטָרִים מִהָעוֹלָם יוֹצֵא בַּת קוֹל "בְּשָׁלוֹם תְּנוּחוּ עַל מִשְׁכַּבְכֶּם" כִּי אוֹתִיּוֹת "בְּשָׁלוֹם" הֵן אוֹתִיּוֹת "מְלָבוּשׁ" בְּהַפּוֹדֵ אֶתְנוֹן שְׁלֵפִי שֶׁהַצְדִיקִים עוֹשִׂין בְּגִדֵיהֶן בְּמָמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְכֹל מִי שֶׁלּוֹבֵשׁ בְּגָדִים בְּמָמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל תִּפְלָתוֹ הוּא מְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֵי הַקָּב"ה (קב הישר פרק ס"ג אות י"ב).

י. כְּפִי גֵוֹן הַמְּלָבוּשִׁים שְׁאָדָם לּוֹבֵשׁ שְׁבֻת בְּעוֹלָם הִזָּה כֶּן מִמֶּשׁ הַלְבוּשׁ אַחֲרֵי פְטִירְתוֹ בִּימֵי שְׁבֻת וּמוֹעֵד (ילקוט ראובני, בראשית, ס"ח תתשכ"ט, כתבי האריז"ל).

יא. שׁוּם מְלָבוּשׁ מִמָּנָה שְׁלֵבֶשׁ הָאָדָם בְּחַל אֵין רְאוּי לְלַבֵּשׁוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבֻת, וְהַמְּלָבוּשִׁים שֶׁל שְׁבֻת אֵין רְאוּיִן לְלַבֵּשׁם בְּחַל כָּלֵל (סימן רס"ב מגן אברהם, והגר"ז).

יב. אֶפְלוּ הַמְּכַנְסִים, מְנַעְעִלִים וְכוּבַע שְׁשׁוּכָב בּוֹ וְכַדוּמָה, הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכֹל יִהְיֶה מִיָּחַד לוֹ לְשְׁבֻת אִם אֶפְשָׁר (חסד לאברהם אות ג' ובספר ישראל קדושים ערך שבת כתב דעת שהמטבע מצוי ומבזבזין הון רב בהבלים). יֵשׁ מְקוֹם לְקַטְרוּג יוֹתֵר בְּאֵם מְקַמְצִים בְּדַבְרֵי קְדוּשָׁה, וְהַמְדַקְדָּקִין מִחֲלִיפִין הַכֹּל.

סְפוּרֵי הַזֶּהָר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

בְּפִטְרוֹת רֶשֶׁב"י נִסְתַּמּוּ מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה ויחירוטע"ב ריז ע"א

אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, מִן הַיּוֹם שֶׁהִתְעַלָּה רַבֵּי שְׁמַעוֹן מִהַמְּעָרָה, הַדְּבָרִים הִלְלוּ לֹא נִתְפְּסוּ מִן הַחֲבָרִים וּבִסּוּדוֹת עֲלִיוֹנִים הָיוּ מִסְתַּכְּלִים וּמִתְגַּלִּים מִבִּינֵיהֶם, כְּאִלוּ שֶׁנִּתְּנוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בְּהַר סִינֵי, אַחַר שְׁמֵת כְּתוּב (בראשית ה) וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיָנוֹת תְּהוֹם וְאַרְבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהָיוּ הַחֲבָרִים מְרַחֲשִׁים דְּבָרִים, וְלֹא מִתְקַיְּמִים בָּהֶם.

שְׁיוֹם אֶחָד הָיָה יוֹשֵׁב רַבֵּי יְהוּדָה, עַל פְּתַחַה שֶׁל טְבַרְיָה וְרָאָה שְׁנֵי גַמְלִים שְׁמַעְלִים בְּגַדֵי צֶמֶר מֵעַל הַכְּתָפִים. נִפְלַח הַמַּשָּׂא שֶׁל בְּגַדֵי הַצֶּמֶר, וּבָאוּ צִפְרִים, וְעַד שֶׁלֹּא הִגִּיעוּ עֲלֵיהֶם, הִתְבַּקְּעוּ.

אַחַר כֵּן בָּאוּ כַּמָּה צִפְרִים, וְהָיוּ הוֹלְכִים אַחֲרֵיהֶם, וְשָׁהוּ [הִזְרָקוּ] אוֹתָם בְּסַלַע, וְלֹא הִתְבַּקְּעוּ, וְהָיוּ צוֹנְחִים לָהֶם וְלֹא הָיוּ נִפְרָדִים. שְׁמַעוֹ קוֹל אֶחָד עֹטְרַת הָעֶטְרוֹת שׁוֹרָה בַּחֲשֻׁכָה וְהִבְעֵלִים בַּחוּץ.

עַד שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב, עָבַר אִישׁ אֶחָד, הִשְׁגִּיחַ בָּהֶם וְאָמַר, לֹא קָיָם זֶה מֵה שְׁכַתוֹב (בראשית טו) וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אוֹתָם אַבְרָם. אָמַר רַבֵּי

אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, מִן יוֹמָא דְאַסְתְּלִיק רַבֵּי שְׁמַעוֹן מִן מַעְרַתָּא, מְלִין (אליו) לֹא אֶתְפְּסִין מִן חֲבָרָא, וְרִזִין עֲלָאִין הוּוּ מִסְתַּכְּלָן וְאַתְגַּלִּין מִבִּינֵיהוּ, כְּאִלוּ אֶתִּיּהִיבוּ הֵיא שְׁעַתָּא בְּטוּרָא דְסִינֵי. בְּתַר דְשָׁכִיב כְּתִיב, (בראשית ח) וַיִּסְכְּרוּ מַעֲיָנוֹת (דף ריז ע"א) תְּהוֹם וְאַרְבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהוּוּ חֲבָרִיא מְרַחֲשׁוֹן מְלִי, וְלֹא מִתְקַיְּמִי בְהוּ.

דְּיוֹמָא חַד הָוָה יִתִּיב רַבֵּי יְהוּדָה, אֶפְתָּחָא דְטְבַרְיָה, וְחָמָא תְּרֵי גַמְלִי, דְסַלְקֵי קְטִפְרָא מֵעֲלוּי דְכְתָפִין, נִפְל מְטוּלָא דְקְטִפְרָא, וְאַתּוּ צִפְרֵי. וְעַד לֹא מְטוּ עֲלֵיהוּ, אֶתְבַּקְּעוּ.

לְבַתָּר אֶתּוּ כַּמָּה צִפְרִין, וְהוּוּ אֶזְלֵי עֲלֵיהוּ, וְשָׁרוּ (נ"א וְשָׁדִיאֵו) לוֹן בְּטְרִטְשָׂא, וְלֹא מִתְבַּקְּעִין. וְהוּוּ צוֹנְחִין לוֹן, וְלֹא הוּוּ מִתְפָּרְשׁוֹן. שְׁמַעוֹ חַד קָלָא, עֶטְרָא דְעֶטְרִין בְּקִדְרִין שְׂרָא, וּמְרִיָה לְבַר.

עַד דְּהָוָה יִתִּיב, עָבַר חַד גְּבָרָא, אֲשַׁגַּח בְּהוּ. אָמַר, לֹא קָיָם דָּא, הָא דְכְתִיב, (בראשית טו) וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אוֹתָם אַבְרָם. אָמַר רַבֵּי

יהודה, והא עבידנא ולא אתפרשן. אהדר רישיה ההוא גברא ואמר, עד לא מריט דא רישיה דמריה, ועד לא גליש למטרוניתא. והט אבתריה תלת מלין, ולא אמר ליה. חלש דעתיה דרבי יהודה.

יומא חד, אדמונ תחות אילנא, וחמא בחלמיה, ארבעה גדפין מתתקנו, וסליק רבי שמעון עלייהו, וספר תורה עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק להון (ס"א וסליקו ליה) לרקיעא, וחמא דמתכסיא מעינא, ולא אתגליא.

כד אתער, אמר, ודאי מדשכיב רבי שמעון, חכמתא אסתלקת מארעא. ווי לדרא דהאי אבנא טבא, דהוו מתחזן (ס"א דמתחזון) מניה, וסמכין עליה עלאין ותתאין, אתאביד מנייהו.

אתא לגביה דרבי אבא, סח ליה. סליק רבי אבא ידוי על רישיה, ובכה ואמר, רבי שמעון ריחייא דטחנין מניה מנא טבא כל יומא, ולקטין ליה. כמה דכתיב, (במדבר יא) הפמעייט אסף עשרה חמרים, והשתא ריחייא ומנא אסתלקו ולא אשתאר בעלמא מניה, בר כמה דכתיב, (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לכני ה' למשמרת. ואלו באתגלייא לא כתיב, אלא למשמרת, לאצנעותא. השתא מאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון.

יהודה, והרי עשינו ולא התפרדו. החזיר ראשו אותו האיש ואמר, עדין לא מרט זה ראשו של אדוניו ועדין לא הקריח את הגבירה. רץ אחריו שלשה מילין ולא אמר לו. חלשה דעתו של רבי יהודה.

יום אחד נרדם תחת עץ וראה בחלומו ארבע כנפים מתקנות ועולה עליהן רבי שמעון וספר תורה עמו, ולא השאיר כל ספרי הסודות העליונים ואגדה שלא העלה אותם עמו, והעלה אותם [והעלו אותן] לרקיע, וראה שהוא מתכסה מהעינים ולא התגלה.

כשהתעורר, אמר, ודאי משמת רבי שמעון, החכמה הסתלקה מן הארץ. אוי לדור שהאבן הטובה הזו, שהיו נראים [מתאחדים] ממנה, וסומכים עליה עליונים ותחתונים, נאבדה מהם.

בא אל רבי אבא, ספר לו. הרים רבי אבא את ידיו על ראשו ובכה ואמר, רבי שמעון רחים שטוחנות ממנו מן טוב כל יום ולוקטים אותו, ככתוב (במדבר יא) הפמעייט אסף עשרה חמרים, ועכשו הרחים והפון הסתלקו ולא נשאר ממנו בעולם, פרט למה שכתוב (שמות טז) קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אותו לכני ה' למשמרת. ואלו בהתגלות לא כתוב אלא למשמרת, להצנעה. עכשו מי יכול לגלות סודות ומי ידע אותם.

המשך בעמוד לב

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

המשך פרק א

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ זָכָה לְשִׁטְי שְׁלֻחָנוֹת, תּוֹרָה וּגְדֻלָּה בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּי "נָתַן לּוֹ אֱלֹקִים עֶשֶׂר וּנְכֻסִים וְרַב פְּנִינִים, וְהַשְׁלִיטוֹ לְאַכּוֹל מֵהֶם מַעֲדָנִים, נָתַן פֶּזֶר לְאֲבִיוֹנִים, לְחֻמוֹ נָתַן מִימּוֹ נְאֻמָּנִים... מִיֵּהָב יֵהִיב מִשְׁקָל לֹא שְׁקִיל, אֵין כֶּסֶף נִחְשָׁב אֶצְלוֹ לְמֵאוֹמָה כְּמִימֵי שְׁלֹמֹה", מִתּוֹךְ עֲדוּת בְּנוֹ הַגָּאוֹן הַנִּכְתָּב לְמַעַלָּה. וּבִסְפָר "כְּלִילַת יִפְי" מוֹסִיף, שֶׁהוֹדוֹת לְכָךְ שֶׁלֹּא הָיָה רַבְּנוּ צָרִיךְ לְטוֹל מְאוֹמָה מֵהַקְּהָל, הָיָו דְּבָרָיו נִשְׁמָעִים. וְזֶהוּ כּוֹנֵנְתוֹ בְּזֶה שְׁכָתָב "מִיֵּהָב יֵהִיב, מִשְׁקָל לֹא שְׁקִיל".

בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים לֹא הֶאֱרִיךְ רַבְּנוּ יָמָיו עָלֵי אֲדָמוֹת, וְנִסְתַּלַּק בְּדַמֵי יָמָיו בְּיוֹם ד' י"ג מְנַחֵם אָב שְׁנַת שצ"ג, וְהוּא רַק בֶּן מ"ח שָׁנִים. זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמוֹן.

(עלים לתרופה, וְאֶתְחַנֵּן תִּשְׁנִי, עֲמוּד ג')

פירוש

א. מַדְבְּרֵי הַגְּדוּלִים עָלָיו:

יְדוּעַ מֵהַבְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ, שְׁחַבֵּב מְאֹד שְׁלוֹשׁ מִשְׁפּוּחוֹת בְּיִשְׂרָאֵל, וְהַעִיד עֲלֵיהֶם שֶׁהֵם מִיְּחֻסוֹת וּנְקִיּוֹת דּוֹר אַחֵר דּוֹר, וְהֵם מִשְׁפּוּחוֹת: מִרְגְּלִיּוֹת, הוֹרְבֵיץ וְשִׁפְיָרָא. [וּלְנוֹסַח אַחֵר: רַפּוּפְרֵט (כְּהֻנִים), הוֹרְבֵיץ (לוֹיִים), וְשִׁפְיָרָא (יִשְׂרָאֵלִים)]. וְהוֹסִיף, שֶׁכַּאֲשֶׁר אֶחָד מִמִּשְׁפּוּחוֹת אֵלוֹ מוֹרִיד דְּמַעוֹת מַעֲיֻמָּקָא דְּלִבָּא, מִיַּד נִעֲנָה.

ב. הַחִיד"א כּוֹתֵב עָלָיו: שְׁמַעְתִּי שֶׁהָיָה לוֹ מַגִּיד

בְּסִפְרָא בֶּן גּוֹרְנֵי (פְּרֻשֵׁת עַקֵּב) מְסַפֵּר עַל בְּקוֹר שֶׁל אֱלִיהוּ הַנְּבִיא וְאֱלִישָׁע אֶצְלוֹ. וְכֵן חֲרוֹת עַל מַצְבָּתוֹ: הוּא שְׂאוֹמְרִים עָלָיו שֶׁדָּבַר אִתּוֹ אֱלִיהוּ פְּנִים אֶל פְּנִים.

(המשך יבא)

לְפָרֶשֶׁת יִתְרוֹ

”לֹא תַחֲמַד בֵּית רַעֲךָ לֹא תַחֲמַד אִשֶׁת רַעֲךָ וְגו’” (שמות כ, יד).

שְׁמַעְתִּי מִפִּי הָרַב הַצַּדִּיק רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף וַיִּסַּף זֶ”ע עָמַד פַּעַם בַּחֲג הַשְּׁבוּעוֹת טָרַם הַקְּרִיָּאָה שֶׁל עֲשֵׂרֵת הַדְּבָרוֹת, וְשָׂאֵל אֶת עֲצֻמוֹ, אֵיךְ מְרַדְּכִי [הִיָּה מְדַבֵּר לְעֲצֻמוֹ וְקוֹרָא אֶת עֲצֻמוֹ בְּשֵׁמוֹ הַקָּ] הוֹלֵךְ לַקְּרוֹת בַּתּוֹרָה אֲסוּר כְּמוֹ ”לֹא תַחֲמַד אִשֶׁת רַעֲךָ”, הֲלֹא אִם מְרַדְּכִי חוֹשֵׁב אוֹדוֹת דְּבָרִים כְּאֵלוֹ הָאֵם מִתָּר לוֹ בְּכָלֵל לַקְּרוֹת בַּתּוֹרָה?

לְאַחַר שֶׁשָּׁהָה קֶצֶת, אָמַר, אֵי הֲכִי, אֲנִי מִבִּין כִּבְר אֵיךְ נוֹגַע לְמְרַדְּכִי הֲלֹא שֶׁל ”לֹא תַחֲמַד אִשֶׁת רַעֲךָ” [פְּדָאֵי לְצִיָּן שְׂאֵז הִיָּה הַמְנַהֵג שֶׁהַנָּשִׁים הִלְכוּ עִם פְּתִיקָא (קוֹוִיטְעֵל) לְהַאֲדַמּוּרֵי”ם, וְהָיוּ בְּאוֹת הַרְבֵּה נָשִׁים לְהָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מְרַדְּכִי מִנְאֲדָבוּרְנָא, וּבְגַלִּיל שֶׁלוֹ הִיָּה גַם הָרַב הַקְּדוֹשׁ בַּעַל אֲמַרֵי יוֹסֵף מִסְפִּינְקָא זֶ”ע, וְגַם אֱלִיּוֹ הָיוּ בְּאוֹת הַרְבֵּה נָשִׁים עִם פְּתִיקָאוֹת, וְהָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מְרַדְּכִי לַעֲ הִיָּה קוֹרָא לְהָרַב הַקְּדוֹשׁ מִסְפִּינְקָא ”מְאִיר יוֹסֵף”, הַפּוֹךְ מִשְׁמוֹ שֶׁהִיָּה יוֹסֵף מְאִיר, מִטַּעַם הַפְּמוֹס] כִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה אוֹמֶרֶת ”לֹא תַחֲמַד אִשֶׁת רַעֲךָ” לְמְרַדְּכִי, שֶׁמְרַדְּכִי לֹא יַחֲמַד הַנָּשִׁים שֶׁהוֹלְכוֹת עִם קוֹוִיטְעֵל לְרַבִּי מְאִיר יוֹסֵף שֶׁיְבֹאוּ לְמְרַדְּכִי, אֲלֵא שֶׁהוֹלְכוֹת לְרַבִּי מְאִיר יוֹסֵף יִלְכוּ הֲלָאָה אֱלִיּוֹ [בְּאַלְאָנְגֵעֵן צוֹ רַבִּי מְאִיר יוֹסֵף] וְהַנָּשִׁים שֶׁהוֹלְכוֹת לְמְרַדְּכִי יְבֹאוּ הֲלָאָה לְמְרַדְּכִי [זְאֲלֵן וַוִיטְעֵר קוֹמְעֵן צוֹ מְרַדְּכִי], עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ בְּעֵרְךָ.

וְעַל פִּי זֶה אֶפְשָׁר לוֹמַר הַכּוֹנֵה בְּדַבְרֵי רַשִׁי בְּפָרֶשֶׁת בְּחֻקוֹתֵי שְׁכַתְּבַת לְהַזְהִיר בֵּית דִּין עַל כָּף, שְׁנוֹסֵף עַל מַה שֶׁצָּרִיכִים לְשִׁמּוֹר אֶת הַמוֹנֵי עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִכְשְׁלוּ בַּתּוֹעֲבוֹת, יַעֲשׂוּ מְשֻׁמֶרֶת לְמְשֻׁמֶרֶת (עֵין אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ), יִשְׁמְרוּ עֲצֻמָּם עַד כְּדֵי כָף שֶׁלֹּא יַחֲמְדוּ מַה שְׁמוֹכֵן לְחַבְרוֹ.

וְעַל כֵּן אָמַר בְּצוּוֵי לְיִשְׂרָאֵל בְּלִשׁוֹן ”וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקוֹתַי”, וּבְאַזְהָרָה לְבֵית דִּין אָמַר ”וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מְשֻׁמֶרְתִּי”, דְּלִבֵּית דִּין מְזַהֲרִים בְּלִשׁוֹן כְּפוּל, וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מְשֻׁמֶרְתִּי, וּבְמוֹעַד קֶטָן (דָּף ה' ע"ב) עָשׂוּ מְשֻׁמֶרֶת לְמְשֻׁמֶרֶת, כִּי הַפֶּל לְפִי גְדֻלוֹתוֹ שֶׁל הַדִּין, כָּף מַחֲיִבִים אוֹתוֹ כִּנְל, לְהַזְהִיר גַּם בְּדַקּוֹת הָעֵנִין.

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספּוּר בְּהַמְשִׁיכִים מְשִׁנֵי בַעֲלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

נִקְיִים מִכָּל חַטָּא וּפְשָׁע

אֲךָ לְפֶתַע הַכְּרִיז הַשְּׁמַשׁ שֶׁל בֵּית הַדִּין בְּכָל בֵּיתֵי הַמְדַרְשׁ וּבֵיתֵי הַתְּפִלָּה, בְּפִקְדַת הָרַב דְּמִתָּא אֶת הַהוֹדָעָה הַבָּאָה:

”מְכַרְיִים וּמוֹדִיעִים בְּזָה לְכָל בַּעֲלֵי הַבֵּיתִים בְּעִיר, שְׁשִׁנֵי הַקְּצָבִים בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה חֲזְרוּ לְקְרֵאקָא לְאַחַר שְׁלֹשׁ שָׁנֹת גְּלוּת וְקִימוּ בְּשִׁלְמוֹת אֶת גְּזֵר דִּין הַתְּשׁוּבָה שֶׁהָטַל עֲלֵיהֶם! מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה הֲרִי הֵם צְדִיקִים גְּמוּרִים וְנִקְיִים מִכָּל חַטָּא וּפְשָׁע! הָרַב שְׁלִיט”א מְטִיל אִפּוּא חוּבָה עַל כָּל בַּעֲלֵי הַיְכָלֹת לְתַמְנָה בָּהֶם וְלַעֲזֹר לָהֶם לְהַשִּׁיג עֲבוּדָה, כְּדֵי שְׂיִכְלוּ לְפָרְנֵס אֶת עַצְמָם וְאֶת נְשֵׂיהֶם. יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הָאֲפָשָׁר עַל מִנַּת לְמַצָּא עֲסוּקִים בְּשִׁבְלֵם: חֲטִיבַת עֲצִים, הַעֲבֵרַת חֲבִילוֹת, שְׁלִיחֵי חַיִּים, שְׁמִירָה בְּלִילוֹת וְלִשְׁלֵם לָהֶם שְׂכָר הַגּוּן!

”וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מְזַהֵר בְּזָה בְּאַזְהָרָה חֲמוּרָה לֹא לְהַזְכִּיר לָהֶם עוֹנוֹת רַאשׁוֹנִים וְלֹא לְפַגַּע בְּכַבוֹדָם בְּכָל צוּרָה שֶׁהִיא! אֲדַרְבְּנָה, יֵשׁ לְהַתְיַחֵס אֲלֵיהֶם בְּמִלּוּא הָאֲהָדָה, לְהַקֵּל עֲלֵיהֶם כְּכָל הָאֲפָשָׁר וּלְחַפֵּשׂ בְּשִׁבְלֵם רַק עֲבוּדוֹת נוֹחוֹת, לְאַחַר שֶׁעֲנִינוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּמִשְׁךְ שְׁלֹשׁ שָׁנֹת גְּלוּתָם בְּסִגּוּפִים קָשִׁים בְּיִתְרָה! כָּלֵם חֲיָבִים לְדַאֵג לְכָהּ שֶׁלֹּא תַחֲסֹר לָהֶם פְּרֻנְסָה וְשִׁלָּא יִקְפָּחוּ אוֹתָם! הֵם, שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עַצְמָם, שֶׁלְמָדוּ לְהִיטֵב נִכְנָעִים וּמְשֻׁפְּלִים עַד דְּכָא, הֲרִי לֹא יִגִּיבוּ וְלֹא יִתְקוּמְמוּ נֶגְדַּ עוֹל וְקַפּוּחִי, לְכֹן יֵשׁ לְנַהֵג כְּלַפֵּיהֶם בְּמַשְׁנֵה זְהִירוֹת שֶׁלֹּא יִפְגְּעוּ בָּם אִפְלוּ פְּגִיעָה קְלָה שֶׁבִּקְלוֹת!”

בַּעַל ”מְגַלְהַ עֲמֻקּוֹת” הִלְוֵה לָהֶם סְכוּם כֶּסֶף קָטָן מִקְּפַת הַקְּהֵלָה, שֶׁהִסְפִּיק בְּשִׁבְלֵם כְּדֵי לְקַנּוֹת מִלְּבוּשִׁים פְּשׁוּטִים וְזוּלִים מְאֹד, אֲךָ לֹא קְרוּעִים, וּכְדֵי לְשַׁכֵּר דִּירוֹת יְשׁוּבוֹת בְּשִׁבְלֵם וּבְשִׁבְלֵי נְשֵׂיהֶם. הֵם הִתְחַיְבוּ לְהַחֲזִיר אֶת כֶּסֶפֵי הַהִלּוּאָה בְּתִשְׁלוּמִים קְטָנִים, שֶׁיִּצְלִיחוּ לְחַסְךָ פְּרוּטוֹת פְּרוּטוֹת מִשְׁכָּר עֲבוּדָתָם, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיוּ מִמְתַּנְתּוֹת בְּשׁוּר וְדָם, אֲלֵא מִהַכֶּסֶף שֶׁיִּפֹּל בְּחֻלְקָם מִעֲמֵל כְּפִיהֶם.

הַיּוֹדֵי קְרֵאקָא הוֹכִיחוּ נְכוֹנוֹת רַבָּה לְקִיָּם אֶת פִּקְדַת רַבָּם הַדְּגוּל. כְּאַשְׁרֵי שְׁנֵי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה הַעֲשִׂירִים הַמְּכַבְּדִים בְּיִתְרָה לְשַׁעֲבֵר הוֹפִיעוּ בְּשׁוּק בְּבִגְדִים

פְּחוּתִים וְגִסִּים, חֲגוּרִים בְּחֻבָּלִים שֶׁל סִבָּלִים מְסֻבִּיב לְמַתְנִיָּהֶם, וְהִתְחִילוּ לְתוֹר
 בְּעֵינֵיהֶם מְסֻבִּיב, לְאֵן לְפָנוֹת כְּדִי לְהַרְוִיחַ פְּמָה פְּרוּטוֹת עֲבוּר לָחֵם לְאֹכֵל, נִמְצְאוּ
 מִיַּד קוֹפְצִים רַבִּים, שֶׁהִתְחַרְוּ בֵּינֵיהֶם בְּשִׁפְעַ שֶׁל הַצָּעוֹת עֲבוּדָה בְּשִׁבְלֵם:
 ”בּוֹאוּ אִתִּי! יֵשׁ לִי בְּשִׁבְלֵכֶם עֲבוּדָה!”

”לֹא! יוֹתֵר טוֹב שֶׁתְּבוֹאוּ אִתִּי! אֲצְלִי תַּהְיֶה לָכֶם עֲבוּדָה קִלָּה יוֹתֵר!”
 ”לְכוּ אַחֲרָי! אֲצְלִי תִּקְבְּלוּ שָׂכָר יוֹמֵי יוֹתֵר גְּבוּהָ!”
 ”וְאֲצְלִי לֹא תִצְטָרְכוּ לַעֲבֹד כָּלְל! תִּמְלְאוּ רַק תִּפְקִידֵי שְׂמִירָה, וְתוֹכְלוּ לְתֵת
 מְנוּחַ לַעֲצָמוֹתֵיכֶם הַיְגָעוֹת!”

נְדִיבֵי הַלֵּב מִמָּשׁ מְשִׁכּוּ אוֹתָם בְּשׂוּלֵיהֶם זֶה לְכָאן וְזֶה לְכָאן, וְשִׁנִּי בַּעֲלֵי
 הַתְּשׁוּבָה נִתְּנוּ לָהֶם לַעֲשׂוֹת בְּהֶם כְּחֻפָּצִים מִבְּלִי לְפָצוֹת פֶּה, כְּאֵלוּ הָיוּ יִצְוּרִים
 לְלֹא כַח רְצוֹן כָּלְל. הֵם לֹא הִתְעַנְּנוּ לְדַעַת אִיזוֹ עֲבוּדָה מְצִיעִים לָהֶם וְלֹא
 שָׂאֲלוּ מֵה יִתְּנוּ לָהֶם תְּמוּרָתָהּ, מִיַּד עִם הַגִּיעַם לְמָקוֹם הָעֲבוּדָה, הִתְחִילוּ
 לְלֹא שֶׁהֵיוֹת לַעֲבֹד בְּמִלּוּא הַמְּרָץ, מֵה שְׂאֲחֵרִים שֶׁעָשׂוּ בְּמִשְׁוֹ כֹּל הַיּוֹם, גָּמְרוּ
 הֵם בְּשִׁעָה שְׁעֵתִים, וְדָרְשׁוּ עוֹד וְעוֹד עֲבוּדָה, וּבִלְבָד לְהֵיוֹת בְּטוֹחִים שֶׁלֹּא
 יִקְבְּלוּ חֵס וְחִלָּה תִּשְׁלוּם שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ כְּפוּי מְלֹא בַּעֲבוּדָה חֲרוּצָה וַיַּעֲלֶה.
 רַבִּים הָיוּ בָּאִים לְמָקוֹם עֲבוּדָתָם כְּדִי לְחַזוֹת בַּתּוֹפְעָה הַנְּדִירָה, וְלִלְמֹד
 מוֹסֵר הַשֶּׁכֶל מִשְׁנֵי בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁלְּמֵרוֹת שֶׁנִּשְׂאָר מֵהֶם עוֹר וְעַצְמוֹת
 בְּלִבָּד, יִדְעוּ לְהַפְעִיל אֶת כַּח רְצוֹנָם וּלְדַרְבֵּן אֶת עַצְמָם לַעֲבֹד בְּלֵהִט וּבְמִרְץ
 נְעוּרִים שְׁעוֹת עַל שְׁעוֹת לְלֹא הַפּוּגָה. אֵלֶּה שֶׁזָּכְרוּ אֶת מְרֵאָה פְּנֵיהֶם מִתְּקוּפַת
 הָעִשָּׂר שֶׁלָּהֶם מִלְּפָנֵי שְׁלֹשׁ שָׁנִים, כְּאֲשֶׁר הִבְרִיאוֹת וְהָאוֹן שֶׁפָּעוּ מִכָּל יְשׁוּתָם,
 לֹא יָכְלוּ שֶׁלֹּא לְהִתְרַגֵּשׁ עֲמָקוֹת בְּהִסְתַּכְּלָם עִתָּה עַל שְׁנֵי הַסִּבָּלִים, שֶׁעוֹרָם
 הִצְהִיב כְּמוֹ קֶלֶף מְיֻבָּשׁ וְעַצְמוֹת לְחִייהֶם הַחַדוֹת בְּלִטּוֹ הַחוּצָה, וְלֹא אָחָד
 הוֹרִיד דְּמָעָה מְרַב רַחֲמָנוּת וְהַשְׁתַּתְּפוּת בְּצַעְרָם.

כְּדִי לֹא לְהִבְיֵא אוֹתָם בְּמִבּוּכָה, הָיוּ הָאֲנָשִׁים מְצִיצִים בְּהֶם מִבֵּין סוּרְגֵי
 הַגָּדָר שֶׁמְסֻבִּיב לְמִבְּנֵה שֶׁבַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה עֲבָדוּ שָׁם, וְהָיוּ מְסַתְּלָקִים מֵהַר
 כְּשֶׁהִבְחִינוּ שֶׁהֵם מְרַגִּישִׁים שֶׁמְסַתְּכָלִים בְּהֶם.

לְאֵט לְאֵט הִתְאַקְלְמוּ טוֹב בְּעִיר, הִפְכוּ לְאֲנָשִׁים שֶׁהַצְּבוּר נִזְקַק לְשֵׁרוּתָם
 וְהַרְוִיחוּ אֶת לְחֵמָם בִּישָׁר וּבִנְיָאֲמָנוּת. הֵם מְצָאוּ לָהֶם מְגוּרִים מַחוּץ לְעִיר, כִּי
 הִתְבַּיְשׁוּ לְגוֹר בְּשִׁכְנוּת עִם הַיְהוּדִים, שְׂאוּלֵי יִזְכְּרוּ לָהֶם עוֹנוֹת רֵאשׁוּנִים. הֵם גָּם
 לֹא רָצוּ לְגָרֵם אִינְעִימוֹת לְיַלְדֵיהֶם וּלְנִכְדֵיהֶם. מִדּוּעֵי סִבָּלוֹ עֲבוּר עוֹוֹן אֲבוֹתֵיהֶם?

(הַמִּשְׁךָ יְבוֹא בַּעֲזוֹה)

סֵפֶר מִזְבַּח הַרְבִּים פְּהִלְקָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדורי שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים להזיהר את
הרבים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

בא וראה כמה גדול שכרו של אדם הפועל לחזרה בתשובה
כב. וז"ל בזהר חדש פ' לך לך (דף כ"ב ע"ג): ואמר ר' אבוהו בא וראה כמה
שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה, מנ"ל ממה דכתיב
(בראשית יד, יח): "ומלכי צדק מלך שלם", תאני ר' חייא רבה, בשעה שנשמת
הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים יוצא מן הגוף, מיכאל השר הגדול
המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו
של אותו צדיק, שנאמר ומלכי צדק, זהו מיכאל ראש שומרי שערי צדק,
מלך שלם, זו ירושלים של מעלה, הוציא לחם ויין, שהקדים ויוצא
לקראתו ואומר לו שלום בואך, עד כאן לשונו.

מה מכריזין על האדם המזכה את הרבים בשמים
כג. וז"ל גם כן (בדף ס"ב ע"ד), כרוזי כריז בכל יומא, זכאין אינון דמשתדלי
באורייתא ואינון דמזכאן להו לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהו,
עד כאן לשונו בקיצור.

תרגום ללשון הקודש: מכריזים כרוז בכל יום, אשרי הם החברים
העוסקים בתורה, ואותם המזכים אחרים ואותם המעבירים
על מדותיהם.

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים
כד. בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקונטרס תהלה למשה (דף
י"א ע"ב) וזה לשון קדשו: מבואר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) שהוא
זכאה בעי למרדף בתר חייבא וכו' בגין דיחשב לי' כאלו הוא ברא לי' ודא
איהו שבחא דיסתלק בי' יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו' ועל דא
באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום (ועיין שם
בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים
רשעים בתשובה.

וכן שמעתי מאדוני מורי וחמי ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת
נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל

מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד משרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה ולא נתקררה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים וגם בזה לא נתקררה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמילות חסדים וצדקה ופיזר נתן לאביונים וכדומה ועוד לא נתקררה דעתו.

שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובוזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה עד כאן. מובן כי מעשה כזה לא יוכל לספר איש אשר עיני בשר לו, ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו. יוכל לספר כזאת.

זיכוי הרבים - שכרה והיפוכה בלשונות חז"ל (פרק ה' מי"ח)

כה. כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו מאי טעמא שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן שנאמר" כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת. וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם שנאמר אדם עשוק בדם נפשיט עד בור ינוס אל יתמכו בוכ. (יומא פ"ז)

ואשיריהם תשרפון באש א"ר ששת ומה אילנותיא שאין אוכלים ולא שותים ואין מריחים אמרה תורה השחת שרוף וכלה הואיל ובאה לאדם תקלה על ידם, המתעה את חבריו מדרכי חיים לדרכי מיתה עאכ"ו. (סנהדרין נ"ד)

א"ר יעקב ברה דבת יעקב כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב וגם ענוש לצדיק לא טובכב אין לא טוב אלא רע וכתיב כי לא א-ל חפץ רשע אתה לא יגורך רע צדיק אתה ה' שלא יגור במגורך רעכג. (שבת קמ"ט)

הערות

- יח. למדנו שהקדוש ברוך הוא מונע את החטא מלהכשילו.
- יט. מחוייב בנפש שנאבדה על ידו.
- כ. שלא יפול אלא מניחים אותו ויפול בבור גיהנם.
- כא. של אשרה דכתיב בהו תשרפון באש.
- כב. וכיון דאינו טוב הרי הוא רע.
- כג. אלמא אינו נכנס במחיצתו.

המשך בסוף עמוד לב

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסיעתא דשמיא, לסדר ואתה תצוה ה'תש"ע

לכת"ר והדר, מקים עלה של תורה ב"מפעל הזהר העולמי", כ"ק האדמו"ר מהאלמין הגה"צ רבי שלום יהודה גראס שליט"א, נעם השי"ת בישועתו.

מבקשים אנו להביע את ברכת הלב לכת"ר האדמו"ר שליט"א, על פעלו הנמרץ בהפצת אור הרשב"י בזהר הקדוש, בספריו היקרים ובמפעליו הכבירים - עד שכל מקום ואתר זוכה להיות מואר באור למוד הזהר.

ובזה בודאי מתכוונו עלינו מאמר התפלה: "אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו במהרה לאורו". והוא כידוע ומפרסם מאמר משה רבנו רעיא מהימנא לרשב"י זיע"א כי "בהאי ספרא יפקון עם ישראל מגלותא ברחמים מהרה" (נשא קכד:).

זכור אזכור את אשר זפני השי"ת לקרוב אצל מו"ר הגה"צ הרב יוסף צובירי זצ"ל זיע"א בעל ספר "אמונת ה'" על מעלת הזהר הקדוש ותורת הסוד והקבלה. ומהיותו בן 16 שנים!!! מנוהו כל חכמי תימן לחם מלחמת הקדש נגד המערערים והמריעים על מעלת הזהר הקדוש, והוא אשר בשליחות מרנו ורבנו חכמי תימן זיע"א כתב את הספר הנ"ל תחלה בעלום שמו מפני גילו הצעיר, ורק בארץ כעבור שנים רבות פרסם שמו כמחבר הספר. וב"ה זכיתי בעתק מן הספר, והוא כלו מואר במלחמת קדש להוכיח צדקת הזהר הקדוש מרשב"י זיע"א, ומעלתו וחשיבותו לעם ישראל ולעולם כלו. וכמעשהו עלי ספר, כן היה בהנהגתו כל חייו ממש, מוסר נפשו בתקיפות של קדשה לחזק את מעלת הזהר והלמוד בו. וכן אזכור את מו"ר המקבל הרב סעדיא ב"ר יחיא נחום זיע"א, שהיה הוגה תדיר בזהר הקדוש, ומאורו היה פועל ישועות ונפלאות. ובדרךם היה נוהג מו"ר אבי יחיא בן עוואד עואמי זיע"א, שהיה הוגה בזהר הקדוש, ופעמים רבות שמעתי מפה קדשו התפעלות רבה על ספרי הזהר הקדוש עם פרוש מקדש מלה, שהיה יקר המציאות וכל מי שזכה בו היה כזוכה במנת חלקו בגן עדו עלי אדמה.

המשך המכתב בחוברת הבאה

לְחַשׁ לוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה בְּלַחֵשׁ, [אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא] וְדַאי אוֹתוֹ אִישׁ שְׂרָאִיתָ הָיָה אֵלָיְהוּ, וְלֹא רָצָה לְגַלוֹת סוּדוֹת כְּדִי שֶׁתִּדַּע אֶת שְׁבָחוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן שֶׁהָיָה בְיָמָיו וַיִּבְכּוּ הַדּוֹר עָלָיו. אָמַר לוֹ, מִסְפִּיק לְבָכוֹת בְּכִיָּה עָלָיו.

לְחַיֵּשׁ לֵיהּ לְרַבִּי יְהוּדָה בְּלַחֵיֶשׁוּ, (אָמַר לֵיהּ רַבִּי אַבָּא) וְדַאי הֵהוּא גַבְרָא דְחַמִּית, אֵלָיְהוּ הָוָה. וְלֹא בַעַל לְגַלְאָה רַזִּין, בְּגִין דְּתַנְדַּע שְׁבַחָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהָוָה בְּיוֹמוֹ, וַיִּבְכּוּ דָרָא עָלָיו. אָמַר לֵיהּ, דִּי לְמַבְפֵי בְכִיָּה עָלֵיהּ.

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה בּוֹכֶה כָּל יוֹם עָלָיו, שְׁהָרִי נִכְגַּשׁ עִמּוֹ בְּאֲדָרָא הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן וּשְׂאָר הַחֲבָרִים. אָמַר לוֹ, אוּי שְׁלֵא הִסְתַּלְקַתִּי אוֹתוֹ יוֹם עִם אוֹתָם שְׁלֵשָׁה שְׁהִסְתַּלְקוּ, וְלֹא לְרֵאוֹת דּוֹר זֶה, שְׁהָרִי מִתְהַפֵּךְ.

רַבִּי יְהוּדָה הָוָה בְּכִי כָל יוֹמָא עָלָיו, דְּהָא אַעְרַע עִמֵּיהּ בְּאֲדָרָא קְדִישָׁא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וּשְׂאָר חֲבָרֵיִיא. אָמַר לֵיהּ, וּוִי דְלֵא אִסְתַּלְקַנָּא הֵהוּא יוֹמָא עִם אֵינוֹן תְּלַתָּא דְאִסְתַּלְקוּ, וְלֹא לְחַמֵי דָרָא דָא, דְּהָא אִתְהַפֵּךְ.

א"ר אבהו כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו כו'.

(סנהדרין צ"ט)

מִשָּׁה זָכָה וְזִיכָה אֶת הַרְבִּים. מִפְּנֵי מָה זָכָה מִשָּׁה לְמֵאוֹר פְּנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה מָה שֶׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִיתֵן לְצַדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא מִפְּנֵי שֶׁעָשָׂה רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְאַנַּח עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁל יִשְׂרָאֵל וְכָל יָמָיו הִיָּה מַחֲמַד וּמִתְאוּוָה וּמִצַּפָּה כְּדִי שִׁיָּא שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שְׁבַשְׁמִים.

(תנדבא"ר רפ"ד)